

Klokken

H.C. Andersen, 1845 (6,1 ns)

Om Aftenen i de snevre Gader i den store By, naar Solen gik ned og Skyerne skinnede som Guld oppe mellem
5 Skorstenene, hørte tidt snart den Ene snart den Anden, en underlig Lyd, ligesom Klangen af en Kirkeklokke, men det var kun et Øieblik den hørtes, for der var saadan en Rumlen med Vogne og saadan en Raaben og det forstyrrer. „Nu ringer Aftenklokken!“ sagde man, „nu gaaer Solen ned!“

10 De, som gik udenfor Byen, hvor Husene laae længer fra hinanden med Haver og smaa Marker, saa Aftenhimmelen endnu prægtigere og hørte langt stærkere Klangen af Klokken, det var som kom Lyden fra en Kirke dybt inde i den stille, duftende Skov; og Folk saa derhen, og bleve
15 ganske høitidelige. –

Nu gik mange Tider, den Ene sagde til den Anden: „Mon der er en Kirke derude i Skoven? Den Klokke har dog en underlig, deilig Klang, skulle vi ikke tage derud og see lidt nærmere paa den“. Og de rige Folk de kjørte og de fattige de

20 gik, men Veien blev dem saa underlig lang, og da de kom til en heel Deel Piletræer, der voxte ved Udkanten af Skoven, saa satte de sig der og saa op i de lange Grene og troede, at de vare rigtigt i det Grønne; Conditaren inde fra Byen kom derud og slog sit Telt op, og saa kom der nok en Conditor og
25 han hang en Klokke op ligeover sit Telt, og det en Klokke, som var tjæret for at kunne taale Regnen, og Knebelen manglede. Naar saa Folk toge hjem igjen, sagde de at det havde været saa romantisk, og det betyder Noget ganske udenfor Theevand. Tre Personer forsikkrede, at de vare
30 trængte ind i Skoven lige til hvor den endte, og de havde altid hørt den underlige Klokkeklang, men det var der for dem ligesom den kom inde fra Byen; den ene skrev en heel Vise derom og sagde, at Klokken klang som en Moders Stemme til et kjært klogt Barn, ingen Melodi var deiligere
35 end Klokken Klang.

Landets Keiser blev ogsaa opmærksom derpaa og lovede at den som ret kunde opdage hvorfra Lyden kom, skulde faae Titel af „Verdens Klokke“ og det selv om det ikke var en Klokke.

40 Nu gik da mange til Skoven for det gode Levebrøds Skyld,
men der var kun Een, som kom hjem med en Slags
Forklaring, Ingen havde været dybt nok inde, og han da ikke
heller, men han sagde dog at Klokke-Lyden kom fra en
meget stor Ugle i et huult Træ, det var saadan en Viisdoms-
45 Ugle, som idelig slog sit Hoved mod Træet, men om Lyden
kom fra dens Hoved eller fra den hule Stamme, det kunde
han ikke endnu med Bestemthed sige, og saa blev han ansat
som Verdens Klokke og skrev hvert Aar en lille Afhandling
om Uglen; men ligemeget vidste man.

50 Nu var det just en Confirmations-Dag, Præsten havde talt
saa smukt og inderligt; Confirmanderne havde været saa
bevægede, det var en vigtig Dag for dem, de bleve fra Børn
med eet til voxne Mennesker, Barnesjælen skulde nu
ligesom flyve over i en forstandigere Person. Det var det
55 deiligste Solskin, Confirmanderne gik ud af Byen, og fra
Skoven klang forunderlig stærkt den store ubekjendte
Klokke. De fik lige strax saadan en Lyst til at komme der, og
det Alle paa tre nær, den ene af dem skulde hjem og prøve
sin Balkjole, for det var just den Kjole og det Bal, der var
60 Skyld i at hun var bleven confirmeret denne Gang, for ellers

var hun ikke kommen med; den anden var en fattig Dreng,
som havde laant sin Confirmations Kjole og Støvlerne hos
Vertens Søn og dem maatte han levere af paa bestemt
Klokkeslæt; den tredie sagde, at han aldrig gik noget
65 fremmed Sted, uden hans Forældre vare med, og at han
altid havde været et artigt Barn og det vilde han blive, selv
som Confirmand og det skal man ikke gjøre Nar af! – men
det gjorde de.

Tre af dem gik altsaa ikke med; de Andre travede afsted;
70 Solen skinnede og Fuglene sang og Confirmanderne sang
med og holdt hverandre i Hænderne, for de havde jo ikke
faaet Embeder endnu og vare alle Confirmander for *vor*
Herre.

Men snart blev to af de mindste trætte og saa vendte de to
75 om til Byen igjen; to Smaapiger satte sig og bandt Krandsene,
de kom heller ikke med, og da de Andre naaede Piletræerne,
hvor Conditaren boede, saa sagde de: “see saa, nu ere vi
herude, Klokken er jo egentlig ikke til, den er bare saadant
noget man bilder sig ind!”

80 Da lød i det samme dybt i Skoven Klokken saa sødt og
høitideligt, at fire, fem bestemte sig til dog at gaae noget

længere ind i Skoven. Den var saa tæt, saa løvfuld, det var ordentligt besværligt at komme frem, Skovmærker og Anemoner voxte næsten altfor høit, blomstrende Convolvoli
85 og BrombærRanker hang i lange Guirlander fra Træ til Træ, hvor Nattergalen sang og Solstraalerne legede; o det var saa velsignet, men det var ingen Vei at gaae for Pigerne, de vilde faaet Klæderne revet itu. Der laae store Klippeblokke begroede med Mos af alle Farver, det friske Kildevand
90 piblede frem og underligt sagde det ligesom „kluk, kluk!“

„Det skulde dog ikke være Klokken“! sagde een af Confirmanderne, og lagde sig ned og hørte efter. „Det maa man rigtigt studere“! og saa blev han og lod de Andre gaae.

De kom til et Huus af Bark og Grene, et stort Træ med
95 vilde Æbler hældede sig hen over det, som vilde det ryste hele sin Velsignelse ud over Taget, der blomstrede med Roser; de lange Grene laae lige hen om Gavlen, og paa den hang en lille Klokke. Skulde det være den, man havde hørt. Ja, derom vare de Alle enige, paa Een nær, han sagde, at den
100 Klokke var for lille og fiin til at kunne høres saa langt borte, som de havde hørt den, og at det var ganske andre Toner, som saaledes rørte et MenneskeHjerte; han som talte var en

Kongesøn, og saa sagde de Andre „saadan Een vilde nu altid være klogere.“

105 Saa lod de ham gaae alene, og altsom han gik blev hans Bryst mere og mere opfyldt af Skov-Eensomheden; men endnu hørte han den lille Klokke, som de Andre vare saa fornøiede med, og imellem, naar Vinden bar fra Conditoren, kunde han ogsaa høre, hvorledes der blev sjunget til
110 Theevand; men de dybe Klokkeslag lød dog stærkere, det var snart ligesom et Orgel spillede dertil, Lyden kom fra Venstre, fra den Side, paa hvilken Hjertet sidder.

Nu raslede det i Busken og der stod en lille Dreng foran Kongesønnen, en Dreng i Træskoe og med en Trøie saa kort,
115 at man ret kunde see hvor lange Haandled han havde. De kjendte begge hinanden, Drengen var just den af Confirmanderne, som ikke kunde komme med, fordi han skulde hjem og levere Trøie og Støvler af til Vertens Søn; det havde han gjort og var nu i Træskoe og de fattige Klæder
120 gaaet afsted alene, thi Klokken klang saa stærkt, saa dybt, han maatte derud.

„Saa kunne vi jo gaae sammen“! sagde Kongesønnen. Men den fattige Confirmand med Træskoene var ganske

undseelig, han trak paa de korte Trøie-Ærmer og sagde: han
125 var bange for, at han ikke kunde gaa saa rask med, desuden
meente han, at Klokken maatte søges til Høire, thi den Plads
havde jo alt Stort og Herligt.

„Ja, saa mødes vi slet ikke“! sagde Kongesønnen og
nikkede til den fattige Dreng, der gik ind i den mørkeste,
130 meest tætte Deel af Skoven, hvor Tornene reve hans fattige
Klæder itu og Ansigt, Hænder og Fødder til Blods.
Kongesønnen fik ogsaa nogle gode Rifter, men Solen
skinnede dog paa hans Vei, og det er ham vi nu følge med,
for en rask Knøs var han.

135 „Klokken vil og maa jeg finde“! sagde han, „om jeg saa
skal gaa til Verdens Ende“!

De ækle Abekatte sade oppe i Træerne og grinede med alle
deres Tænder. „Skal vi dænge ham“! sagde de; „skal vi
dænge ham; han er en Kongesøn“!

140 Men han gik ufortrøden dybere og dybere ind i Skoven,
hvor der voxte de forunderligste Blomster, der stode hvide
StjerneLilier med blodrøde Støvtraade, himmelblaae
Tulipaner, som gnistrede i Vinden, og Æbletræer, hvor
Æblerne ganske og aldeles saae ud som store skinnende

145 Sæbebobler, tænk bare hvor de Træer maatte straa i
Solskinnet. Rundt om de deiligste grønne Enge, hvor Hjort
og Hind legede i Græsset, voxte prægtige Ege og Bøge, og
var eet af Træerne revnet i Barken, saa voxte her Græs og
lange Ranker i Revnen; der var ogsaa store Skovstrækninger
150 med stille Indsøer, hvori hvide Svaner svømmede og sloge
med Vingerne. Kongesønnen stod tidt stille og lyttede, ofte
troede han, at det var fra een af disse dybe Søer Klokken
klang op til ham, men saa mærkede han dog nok, at det var
ikke derfra, men endnu dybere inde i Skoven at Klokken
155 klang.

Nu gik Solen ned, Luften skinnede rød, som Ild, der blev
saa stille, saa stille i Skoven, og han sank paa sine Knæe,
sang sin Aftenpsalme og sagde: „Aldrig finder jeg hvad jeg
søger! nu gaaer Solen ned, nu kommer Natten, den mørke
160 Nat; dog eengang kan jeg maaskee endnu see den runde,
røde Sol, før den ganske synker bag Jorden; jeg vil stige op
paa Klipperne der, de reise sig i Høide med de største
Træer“!

Og han greb i Ranker og Rødder, klattrede op af de vaade
165 Stene, hvor Vandslangerne snoede sig, hvor Skrubtudsen

ligesom gjøede af ham; – men op kom han før Solen endnu
 ganske var nede, seet fra denne Høide; o, hvilken Pragt!
 Havet, det store herlige Hav der væltede sine lange Bølger
 mod Kysten, strakte sig ud foran ham, og Solen stod som et
 170 stort skinnende Alter derude, hvor Hav og Himmel mødtes,
 alt smeltede sarnmen i glødende Farver, Skoven sang og
 Havet sang og hans Hjerte sang med; den hele Natur var en
 stor hellig Kirke, hvori Træer og svævende Skyer vare
 Pillerne, Blomster og Græs det vævede Fløiels Klæde og
 175 Himlen selv den store Kuppel; deroppe slukkedes de røde
 Farver, idet Solen forsvandt, men Millioner Stjerner
 tændtes, Millioner Diamant-Lamper skinnede da og
 Kongesønnen bredte sine Arme ud mod Himlen, mod Havet
 og Skoven, og i det samme, fra den høire Sidegang, kom
 180 med de korte Ærmer og med Træskoe den fattige
 Confirmand; han var kommen der ligesaa tidligt, kommen
 der ad sin Vei, og de løbe hinanden imøde og holdt
 hinanden i Hænderne i Naturens og Poesiens store Kirke og
 over dem klang den usynlige hellige Klokke, salige Aander
 185 svævede i Dands om den til et jublende Halleluja!
 fra "Månedsskrift for børn"